

Behnke (FP):

Finansministeren gjorde et par bemærkninger om det lidt paradoksale i, at SF synes, det var glimrende at lave ordninger i den offentlige sektor, hvor man præmierede de dygtigste. Og så kunne finansministeren ikke forstå, hvorfor jeg ikke også syntes – og Fremskridtspartiet ikke synes – det var en god idé.

Det, vi synes var lidt forblømt, var bemærkningerne i teksten om stoltheden over arbejdet og stoltheden over éns arbejdsplads, og hvordan folk sådan med knyttede næver gik på arbejde, for nu skulle de rigtig gøre en indsats for det kontor, hvor de var ansat. Det tror vi ikke på. Vi tror heller ikke på, at det at hænge et skilt op på væggen med »Vi blev Årets Virksomhed 19...« får en eneste medarbejder til at stramme sig ekstra an.

Finansministeren sammenligner med den private sektor. Der er jo gennem årene lavet mange undersøgelser af, hvad det er, der får en medarbejder til at gøre en ekstra indsats. Det er akkordordninger, det er bonusordninger, det er, hvor den enkelte medarbejder kan se det i sin egen lønningspose. Det er det, der er hovedmidlet til at gøre en ekstra arbejdsindsats. Når diverse månedsmagasiner osv. udnævner »Årets Virksomhed«, er der da ikke en eneste af medarbejderne i den »Årets Virksomhed«, der næste morgen siger: Nu skal vi smøge ærmerne op og give den en ekstra skalle – selvfølgelig gør de ikke det. Men hvis de selv i deres privatøkonomi kan se en forbedring, så er det noget helt andet,

Men for at det, jeg siger, nu ikke skal misforstås, vil jeg med det samme gøre opmærksom på de tanker, der på et tidspunkt, bl.a. af hr. Gammelgaard, blev formuleret vedrørende overskudsdelingen i den offentlige sektor. Det er ikke det, jeg advokerer for, fordi der pr. princip ikke kan være overskud i den offentlige sektor; hvis der er et overskud, så er det, fordi man har krævet for mange penge op i skat, og de skal så tilbage til rette vedkommende.

Det, jeg advokerer for, er, at man f.eks. i forbindelse med en række af de privatiseringer, der burde påtænkes, bruger emner som medarbejderaktier til at løse nogle af de spørgsmål, der er i forhold til at få løst op for tjenestemandsproblemer osv. osv., og at man i de eksisterende virksomheder og i de virksomheder, der også efter privatisering ikke kan nå længe-

re, benytter sig af nogle systemer, som gør, at den enkelte medarbejder kan se sin fordel i at gøre sit arbejde ordentligt.

Lad mig give en parallel, ikke til et eller andet uland eller en bananrepublik, men såmænd ikke længere end til Ochsenzoll i Hamburg – det er den nordlige del af Hamburg. Der ligger et offentligt ejet hospitalsvaskeri. Jeg blev meget overrasket over på det pågældende vaskeri at kunne konstatere, at hvis de damer, der er syersker eller laver forskellige andre ting, ikke gør deres arbejde ordentligt, så kommer det tøj, de ikke har ekspederet ordentligt, tilbage i en kury, og så må de uden for arbejdstiden sidde og lave det uden at få løn for det.

Min første tanke var, at hvis man lavede det i Danmark, så ville de fleste nedlægge arbejdet dagen efter. Men det får selvfølgelig medarbejderne til at gøre deres arbejde ordentligt. Så gulrodsmetoden – det, at den enkelte kan se sin egen interesse i det – er meget mere værd.

Jeg kvitterer for, at finansministeren gjorde opmærksom på, at når der kun var brugt en kvart sætning på spørgsmålet om privatiseringer, så var det, fordi ordet var så vægtigt, at det kunne stå for sig selv. Det er jeg glad for.

I spørgsmålet om antallet af medarbejdere i den offentlige sektor var det sød musik at høre, at den offentlige sektor nødvendigvis må reduceres. Men finansministerens forgænger har formuleret det sådan, at den offentlige sektor har den størrelse, den har; det kan jeg så forstå ikke nødvendigvis er synspunktet længere.

For det er fuldstændig korrekt set af finansministeren, at hvis bl.a. vores store gæld til udlandet nogen sinde skal betales tilbage, skal der udføres 2-3 milliarder arbejdstimer, og selv med alle de arbejdsløse lader det sig ikke gøre lige med det samme.

Men man må også erkende, at det ikke kan nytte noget, at man hele tiden bliver ved med at formulere nye opgaver og lader det offentlige overtage opgaver. Et eksempel: Man må ifølge lovgivningen ikke længere have sin septiktank stående; den skal tømmes en gang om året. Derfor har man i Århus Kommune vedtaget, at det skal kommunen gøre, vel vidende at der i byen er tre konkurrerende firmaer, der tidligere har løst den opgave. Men nu går kommunen ind og overtager det. Resultatet er, at mindst to af de virksomheder dør, og så er det det offentlige, der har overtaget opgaven.